

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 1. 2008, čj. PRÁV-3908/07-8, UOOUX000WB3Z, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 5 Ca 64/2008 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutím ze dne 30. 8. 2007, sp. zn. INSP2-2678/07-29, uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 5 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že jako správce osobních údajů subjektů údajů neoprávněně předal dalšímu subjektu – společnosti Galén spol. s r. o. - osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa a datum odeslání celkem 16673 zdravotnických pracovníků, zapsaných ke dni 11. 5. 2005 v Registru zdravotnických pracovníků způsobilých k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu Ministerstva zdravotnictví podle zákona č. 96/2004 Sb.

[2] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 4. 1. 2008, čj. PRÁV-3908/07-8, UOOUX000WB3Z, zamítl rozklad žalobce a potvrdil shora specifikované správní rozhodnutí.

II.

[3] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Uvedl v ní, že žalovanému byl dne 9. 3. 2006 doručen podnět, jímž bylo oznámeno porušení zákona o ochraně osobních údajů. Následně byly žalovaným prováděny inspekce a vyslýchány osoby. Správní řízení však bylo zahájeno až dne 27. 4. 2007. Žalovaný tak porušil § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Při výkladu tohoto ustanovení je podle žalobce třeba vycházet z konstantní judikatury (např. z rozsudků Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 147/94 a 7 A 167/1994, nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 302/02 či rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001). Podle posledně uvedeného rozhodnutí „dozvědět se o porušení povinnosti“ neznamená, že již v tomto okamžiku musí být postaveno na jisto, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Nemusí jít o informaci zvlášť kvalifikovanou, musí však mít určitou míru věrohodnosti a určitosti.

[4] Jelikož oznámení o spáchání správního deliktu naplnilo kritéria určitosti a důvěryhodnosti, založilo podle žalobce běh subjektivní lhůty jednoho roku k samotnému zahájení správního řízení. Žalobce odmítl tvrzení, že žalovaný z daného podnětu neobdržel informace o rozhodných skutečnostech k posouzení, zda jednání je správním deliktem a především, kdo za něj odpovídá. Žalobce nikdy netvrdil, že jakýkoli podnět zakládá dostatek informací pro okamžité zahájení správního řízení. Běh lhůty zakládá jen dostatečně věrohodný podnět. Žalobce proto nesouhlasí s žalovaným v tom, že počátek běhu lhůty nastal nejdříve při ústním jednání dne 24. 8. 2006, z něhož vyplynuly informace podstatné pro určení odpovědného subjektu, a ani s tím, že žalovaný získal kvalifikované vědomosti umožňující předběžné právní posouzení až při kontrole ve společnosti Galén. Jednoroční lhůta k zahájení správního řízení by byla zbytečná, pokud by počala běžet až v okamžiku, kdy se žalovaný dozví, kdo konkrétně za předpokládané porušení zákona odpovídá a k jakým skutkovým jednáním došlo. Posouzení počátku lhůty by tak záviselo na libovůli správního orgánu.

[5] Žalobce konečně vznesl námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy žalovaného, neboť se nevypořádává s argumenty rozkladu.

[6] Městský soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2011, čj. 5 Ca 64/2008 - 42, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že správní řízení, které bylo s žalobcem zahájeno dne 27. 4. 2007, bylo zahájeno až po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty dle § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, jež počala plynout ode dne 9. 3. 2006, kdy správní orgán obdržel podnět, na základě kterého získal vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožnil jejich předběžné právní posouzení, tj. podnět, z jehož obsahu vyplývalo důvodné podezření, že došlo k porušení zákona.

[7] Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že počátek běhu roční subjektivní lhůty pro zahájení řízení stanovený v § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů je odvozen od časového okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o správním deliktu. Obsáhle při tom poukázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001, podle kterého dozvědět se o skutečnostech rozhodných pro uložení pokuty neznamená, že již v tom okamžiku musí být postaveno najisto, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinností a kdo je za ně odpovědný, je předmětem řízení. Informace musí mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti. „Vědomí" státního orgánu je třeba založit na objektivní skutečnosti, tj. datu, kdy došlo oznámení určitého obsahu, datu kontroly apod., nikoli na subjektivním postoji pracovníků k těmto zjištěním. Vymezené závěry lze podle městského soudu vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[8] Městský soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně na základě podnětu ze dne 9. 3. 2006 obdržel informaci o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožnil jejich předběžné právní posouzení. Z podnětu je zřejmé, že oznamovatel byl osloven nabídkou periodika ze strany soukromého subjektu, společnosti Galén, s. r. o. podnět uvádí, že oznamovatel v minulosti předal své osobní údaje Národnímu centru ošetřovatelství a nelékařských zdravotnických oborů (NCO NZO) k provedení registrace, a to bez souhlasu k jejich jinému využití. Svou domněnku, že k úniku došlo právě z NCO NZO, oznamovatel opřel o konstatování, že šlo o jedinou databázi, v níž se nachází kombinace jeho zaměstnání s jeho aktuální adresou.

[9] Je zřejmé, že žalovaný tento podnět vyhodnotil jako možné porušení zákona, neboť byl bezprostředním důvodem pro následnou kontrolu u společnosti Galén v době od 28. 7. 2006 do 22. 2. 2007 a šetření u odpovědných osob z detašovaného pracoviště Ministerstva zdravotnictví Oddělení uznávání kvalifikace VZV/3 (dne 17. 10. 2006) a z NCO NZO (dne 24. 8. 2006). Šetření Úřadu vyústilo v zahájení správního řízení s žalobcem. Úřad tak ovšem učinil teprve dne 24. 4. 2007, resp. dne 27. 4. 2007, kdy žalobci doručil oznámení o zahájení správního řízení. Podle městského soudu je zřejmé, že správní orgán přenesl těžiště zjišťování stavu věci před samotné zahájení správního řízení.

[10] Argumentace správního orgánu, že subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení počíná běžet teprve od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o všech podstatných skutečnostech, z nichž vyplývá, že ke správnímu deliktu došlo a na základě kterých lze usoudit, kdo je za porušení zákona odpovědný, popírá smysl této lhůty. Nelze přijmout tvrzení, že subjektivní lhůta počala běžet nejdříve od jednání v NCO NZO dne 24. 8. 2006, kdy se správní orgán dozvěděl o skutečnostech rozhodných pro zahájení správního řízení, a to především o konkrétním subjektu, s nímž má být správní řízení vedeno. Ustanovení § 46 odst. 3 zákona pro běh prekluzivní lhůty nezohledňuje to, zda je zřejmé, kdo se správního deliktu dopustil.

[11] Podle městského soudu je smyslem a účelem jednoroční lhůty přimět správní orgán k aktivní činnosti, včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný, a to bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech věci v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení o tom, že došlo k porušení zákona. Výklad, podle kterého prekluzivní subjektivní lhůta započne běžet až od okamžiku získání

vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého konkrétního subjektu, umožňuje správnímu orgánu (i dlouhodobou) nečinnost v podobě neadekvátního zjišťování a prokazování, kdo je odpovědný za porušení zákona. Takový výklad by dal prostor pro libovolné posouvání doby zahájení správního řízení na úkor účastníka řízení.

III.

[12] Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž vyjádřil přesvědčení, že soud rozhodl na základě chybné úvahy. Napadený rozsudek je v rozporu i s rozhodovací praxí jak samotného městského soudu (s rozsudkem sp. zn. 5 Ca 149/2007), tak i Nejvyššího správního soudu (s rozsudkem sp. zn. 9 As 42/2008) a Ústavního soudu (s nálezy sp. zn. I. ÚS 947/09 a IV. ÚS 946/09). Městský soud podle stěžovatele v daném rozsudku nesprávně aplikoval hypotézu.

[13] Stěžovatel s městským soudem souhlasí v tom, že k počátku běhu lhůty dochází ve chvíli, kdy se dozví o skutečnostech důvodně nasvědčujících tomu, že došlo k porušení zákona. A také v tom, že na základě podnětu oznamovatele zahájil kontrolu. Nesprávně však dospěl k závěru, že na základě podnětu oznamovatele stěžovatel disponoval dostatečným množstvím poznatků, na jejichž základě mu vzniklo důvodné podezření, že jednáním žalobce došlo k porušení zákona. K tomu stěžovatel odkázal na závěry obsažené ve shora uvedených soudních rozhodnutích. Stěžovatel má za to, že běh subjektivní prekluzivní lhůty počíná plynout dnem, kdy správní orgán získá dostatečnou sumu určitých, jasných a ověřených (věrohodných) informací k tomu, aby mohl provést předběžné právní zhodnocení věci, na základě kterého může nabýt důvodné podezření, že k porušení zákona došlo a která osoba se jej měla dopustit.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud nepostupoval správně, pokud za takový okamžik označil již den, kdy mu došel podnět oznamovatele. Taková úvaha se liší od předchozích úvah a názorů Městského soudu. Stěžovatel má s odkazem na § 2 až § 8 správního řádu povinnost zahájit správní řízení, pokud se dozví o skutečnostech představujících dostatečný podklad pro objektivní úvahu o tom, že mohlo dojít k porušení zákona. Se zřetelem k uvedenému je iracionální, aby k získání potřebných informací došlo již doručením podnětu oznamovatele. Pokud by tomu tak bylo, nezahajoval by stěžovatel kontrolu, nýbrž přímo řízení o správním deliktu.

[15] Doručením podnětu vznikla stěžovateli povinnost prověřit oznamovatelovo tvrzení, a to prostřednictvím kontroly. Neexistovala zde však dostatečná míra ověřených a věrohodných informací k tomu, aby stěžovatel mohl objektivně zhodnotit, zda je na místě uvažovat o porušení zákona či nikoli, a zda je či není na místě zahájit správní řízení o správním deliktu. Tuto úvahu bylo možné provést, mj. s přihlédnutím k § 12 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., až po ukončení kontroly a vydání kontrolního protokolu, což stěžovatel učinil. Kvalifikovanou úvahou provedenou na základě nashromáždění základních ověřených skutkových zjištění pak stěžovatel dospěl k závěru, že k porušení zákona mohlo dojít. Proto poté zahájil správní řízení.

[16] Stěžovatel má za to, že pokud by aplikoval právní názor městského soudu, znamenalo by to buďto úplné vyloučení kontrolního řízení, což by vedlo k zahajování velkého počtu správních řízení i na základě nepodložených a neprověřených tvrzení, nebo

by zachoval stávající praxi, kdy by však v řadě případů s ohledem na průměrnou délku trvání kontrol došlo k uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty.

[17] Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74, odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

IV.

[18] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti k odkazu stěžovatele na rozsudek městského soudu sp. zn. 5 Ca 149/2007 uvedl, že se nemůže ztotožnit s tím, že by správní orgán obecně získával povědomí o dostatečně věrohodných a konkrétních informacích až provedením kontroly. Ke kterému okamžiku získá správní orgán povědomí o porušení zákona, plně závisí na konkrétních okolnostech případu, a ty nelze zobecňovat. Žalobce pokládá za absurdní výklad, aby se lhůta jednoho roku počítala až od okamžiku, kdy správní orgán nabude jistoty o všech okolnostech spáchání deliktu. To by bylo v rozporu s principem právní jistoty.

[19] Stěžovatel se mýlí, dovozuje-li, že získal povědomí o okolnostech, že došlo ke spáchání deliktu v rozsahu, jenž umožňuje předběžné právní posouzení až provedením kontroly. Mezi podnětem ze dne 9. 3. 2006 a provedením kontroly ve společnosti Galén dne 28. 7. 2006 uběhlo bezmála 5 měsíců. Správní orgán je odpovědný za to, aby fázi prověřování ukončil v příslušné prekluzivní lhůtě a zároveň v téže lhůtě zahájil správní řízení. Argumentací stěžovatele by bylo možno dospět k absurdnímu závěru, že správní orgán může neomezeně dlouho „natahovat“ dobu před vlastním zahájením řízení s odkazem na zjišťování kvalifikovaných okolností. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 946/09, podle kterého okamžikem počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou, a dále na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 167/94 a Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 12/2011 - 82. Žalobce má za to, že městský soud ve světle zmiňované judikatury nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že okamžikem zjištění dostatečných okolností byl den doručení podnětu.

[20] Žalobce nepokládá za právně relevantní argumentaci stěžovatele o dilematu mezi vyloučením kontrolního řízení a zachováním stávající praxe. Postup správního orgánu při vedení správního řízení nelze přičítat k tíži účastníka.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] V kasační stížnosti byla nastolena v podstatě jediná otázka, a sice, od kterého okamžiku počala v daném případu vzhledem ke konkrétním okolnostem věci plynout

prekluzivní subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení o správním deliktu ve smyslu § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů.

[24] Podle § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

[25] Cílem právní úpravy obsažené v zákoně o ochraně osobních údajů je naplnit právo subjektu na ochranu před neoprávněným zasahováním do svého soukromí. Zákonem vymezené osoby jsou odpovědné za to, že s osobními údaji budou nakládat a zpracovávat je pouze v souladu se zákonem. Nečiní-li tak, mohou se dopustit přestupku či správního deliktu podle zákona o ochraně osobních údajů. Trestnost činu je ve smyslu § 46 odst. 3 téhož zákona ohraničena jednoroční subjektivní a tříletou objektivní lhůtou, jejichž uplynutím zaniká správnímu orgánu možnost uložit pachateli správní sankci. Obě lhůty slouží k ochraně právní jistoty účastníků řízení, neboť jim poskytují jistotu ohledně lhůty, v níž musí být věc vyřízena. Tím je chrání i proti svévolnému postupu správního orgánu.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud ve své podrobné argumentaci správně posoudil otázku okamžiku, v němž se stěžovatel dozvěděl o spáchání správního deliktu, pročež byl povinen zahájit správní řízení.

[27] Jednoroční prekluzivní lhůta je uvedeným zákonem stanovena proto, aby správní orgán měl dostatečný čas prověřit nutné okolnosti pro zahájení správního řízení a proto, aby na jednu stranu nebyla zahajována zcela bezdůvodná a objektivně nepodložená správní řízení a na stranu druhou pak, aby ze strany správního orgánu nebyly neodůvodněně, a proti principu právní jistoty, prodlužovány subjektivní lhůty k zahájení správního řízení.

[28] Je třeba upozornit na to, že předmětná jednoroční lhůta není spojena s povinností vydat konečné správní rozhodnutí o správním deliktu a uložit za něj pokutu, ale toliko se zahájením správního řízení. Zákonodárce touto konstrukcí dává správnímu orgánu více prostoru k prověřování rozhodných okolností věci ještě před zahájením samotného správního řízení. Jistě není procesně ekonomické zahajovat správní řízení při jakémkoliv podezření o možném spáchání správního deliktu, to ovšem z rozsudku městského soudu ani z daného zákonného ustanovení nevyplývá. Správní orgán má celý rok na to, aby se po obdržení relevantního podkladu, umožňujícího předběžné právní zhodnocení věci, zabýval tím, zda je třeba správní řízení s určitým subjektem vůbec zahájit, a činil tak různé „přípravné“, prověřovací či kontrolní úkony. Skutečnost, že správní orgán následně zahájí s určitým subjektem správní řízení, sama o sobě neznamená, že tento subjekt bude za jemu vytýkané jednání ve výsledku sankcionován.

[29] Na tomto místě lze poukázat na závěry vyslovené kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, čj. 5 A 1/2001 - 56 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž soud odmítl názor, že by lhůta pro uložení pokuty počínala běžet od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o všech rozhodných skutečnostech. Takový způsob interpretace popírá smysl správního řízení, jehož účelem je právě spolehlivé zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci za respektování práv účastníků řízení a za jejich součinnosti. Pokud by platilo, že správní orgán nejprve zjistí

všechny rozhodné okolnosti pro uložení pokuty a teprve poté zahájí správní řízení, mohla by tato praxe vést k porušování práv účastníků řízení, kteří by tak do značné míry byli vyřazeni z aktivního vystupování v něm v době, kdy si správní orgán teprve vytváří úsudek o řešení konkrétní věci, a kdy je tedy ještě možné tento rozhodovací proces reálně ovlivnit, a mohli by se do něj zapojit *de facto* až v okamžiku, kdy správní orgán již dospěl do fáze rozhodnutí.

[30] Jak městský soud, tak i žalobce ve své žalobě správně poukázali na některá rozhodnutí Vrchního soudu v Praze zabývající se posuzováním běhu subjektivních prekluzivních lhůt v rámci správního trestání a otázkou „nabytí vědomosti" správního orgánu a mírou znalostí nezbytných pro zahájení řízení o správním deliktu. Závěry vrchního soudu lze nepochybně použít jako východiska i v nyní posuzované věci.

[31] V rozsudku ze dne 10. 2. 1995, čj. 7 A 147/94 – 17, publ. pod č. 684 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 4/2000, vrchní soud vyslovil, že termín „dozvědět se o porušení povinnosti" neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo. Zda se delikt stal a kdo se jej dopustil, je předmětem řízení. Proto zahájení řízení musí předcházet seznání skutečnosti, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení povinnosti došlo. Vrchní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 1997, čj. 7 A 167/94 - 34, publ. pod č. 553 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 16-18/1999, rozvedl, že počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt nemůže být odvislý od samotného vědomí pracovníků státního orgánu o existenci porušení právních předpisů, ale upíná se k datu, kdy došlo oznámení určitého a věrohodného obsahu, či k datu kontroly, při níž bylo porušení zákona zjištěno. Rovněž v rozsudku ze dne 30. 4. 1999, čj. 6 A 14/96 - 34, publ. pod č. 627 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 3 /2000, soud vyložil, že dovědět se o porušení povinnosti je časový okamžik vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech deliktu v takovém rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení. Ze zákona nelze dovodit, že by taková informace musela být zvláště kvalifikovaná, pocházet jen z určitého zdroje nebo že by byla vázána na jiné řízení. Musí však mít onu nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že správní řízení nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných.

[32] Na počátek běhu subjektivních lhůt shodně nahlíží i Ústavní soud. Ten v nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09 a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, dostupných na http://nalus.usoud.cz, zabývajících se výkladem § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, ve znění platném do 26. 1. 2006, označil za nerozumný takový výklad, podle kterého by prekluzivní subjektivní jednoroční lhůta k uložení pokuty začala běžet až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého, konkrétního subjektu. Za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba ve smyslu uvedených nálezů považovat již pouhou vědomost o skutkových okolnostech věci v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona, a to aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.

[33] Důvodné podezření o tom, že došlo ke spáchání správního deliktu, musí mít oporu v obsahu vedeného správního spisu. Skutečnost zakládající toto podezření není samozřejmě jakákoliv informace nebo podnět doručený správnímu orgánu. Musí být v takové kvalitě,

která umožní předběžné právní hodnocení jednání v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke správnímu deliktu došlo. Počátkem běhu subjektivní lhůty tak jistě může být i okamžik, kdy správnímu orgánu dojde podnět od určitého oznamovatele, který svým konkretizujícím obsahem dostatečně popisuje hodnocený skutek a vede (byť i nepřímo) k určení odpovědného subjektu. Nejvyšší správní soud má s městským soudem i se shora uvedenou judikaturou shodně za to, že okamžik, kdy se správní orgán dozvěděl o správním deliktu ve smyslu § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, nelze ztotožnit s okamžikem, kdy již má postaveno najisto, že k jednání, jež je správním deliktem skutečně došlo a který subjekt je za toto protiprávní jednání odpovědný.

[34] V daném případě je pak třeba dále vyjít z toho, že pokud zákon o ochraně osobních údajů spojuje začátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty se zahájením a nikoliv ukončením správního řízení, o to více není třeba trvat na požadavku, aby správní orgán již v okamžiku zahájení plynutí lhůty musel přesně znát všechny okolnosti posuzovaného deliktního jednání a musel mít opatřeny veškeré podklady, ze kterých je patrno, že účastník řízení svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Naopak, až v průběhu této doby má správní orgán shromáždit dostatečné podklady pro zahájení správního řízení s konkrétním subjektem a pro konkrétní porušení zákona.

[35] Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožnil rovněž v tom, že podnět ze dne 9. 3. 2006 dosahoval požadované kvality pro to, aby byl způsobilý založit běh subjektivní lhůty pro zahájení správního řízení. V tomto podnětu lze shledat dostatečný podklad zakládající ve vztahu ke správnímu orgánu onu dostatečnou a kvalifikovanou vědomost jak o skutkových okolnostech věci, tak i údaje vedoucí k identifikaci subjektu, který se měl jednání dopustit. Od tohoto okamžiku proto počala správnímu orgánu plynout lhůta pro další zjišťování pokladů pro zahájení správního řízení.

[36] V tomto podnětu totiž oznamovatel vylíčil, odkud měly jeho osobní údaje uniknout (tj. z NCO NZO) a jakým způsobem se jej tento únik dotkl (tj. tím, že jej oslovila soukromá společnost - Galén spol. s r. o., s nabídkou časopisu Florence). Oznamovatel podnětu dále uvedl, že registrační údaje u NCO NZO neobsahovaly žádné povolení k jejich poskytnutí třetí osobě a rovněž, že uvedenou nabídku dostali i další registrovaní zdravotníci z jeho okolí. Z podnětu je zjevné, že dané oznámení bylo postoupeno i Ministerstvu zdravotnictví. Jak ze samotného podání, tak ani z průběhu následného řízení nevyplynulo, že by se jednalo o informaci nevěrohodnou, od nedůvěryhodné osoby nebo jakkoliv klamavou.

[37] Nejvyšší správní soud proto v tomto směru uzavírá, že pokud stěžovatel zahájil správní řízení o správním deliktu až dne 27. 4. 2007, učinil tak po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů.

[38] K polemice stěžovatele o možných způsobech vedení správního řízení lze toliko uvést, že Nejvyšší správní soud neshledal, že by právní úprava obsažená v zákoně o ochraně osobních údajů znemožňovala správnímu orgánu zahájit, provést a ukončit správní řízení ve stanovené subjektivní a objektivní lhůtě.

[39] Důvodnost kasační stížnosti nemůže založit ani tvrzení stěžovatele o rozporu napadeného rozsudku městského soudu s jiným rozsudkem téhož soudu, a sice rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, čj. 5 Ca 149/2007 - 87, dále s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, čj. 9 As 42/2008 - 98 a také s nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09 a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09). Stěžovatel části těchto rozhodnutí ocitoval, aniž by výslovně uvedl, v čem konkrétně shledává jejich rozpor s právním hodnocením městského soudu v nyní souzené věci.

[40] Předmětný rozsudek městského soudu se primárně zabýval otázkou příznivosti různých znění zákona o ochraně osobních údajů (ve znění účinném do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2005) ve světle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Soud se v daném rozhodnutí nezabýval konkrétním okamžikem, od kterého započala plynout lhůta pro zahájení správního řízení, ale ve vztahu k aplikaci příslušného znění zákona vyslovil, kdy správní orgán zjistil porušení povinnosti nejpozději (tj. v době ukončení kontroly provedené u žalobce).

[41] Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 42/2008 je na danou věc aplikovatelný jen částečně, a to co do svých obecných východisek. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku s odkazem na shora zmiňovanou prejudikaturu vyložil, že termín „zjistit porušení zákona“ neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem příslušného řízení. Tyto premisy lze aplikovat i v nyní posuzované věci. Závěr, že „zjištění porušení zákona“ musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například ke dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, již aplikovatelný není, neboť byl překonán judikaturou Ústavního soudu, např. nálezy sp. zn. I. ÚS 947/09 a IV. ÚS 946/09, na nějž stěžovatel rovněž poukázal. Ani v případě těchto nálezů Nejvyšší správní soud neshledal rozpor s napadeným rozsudkem městského soudu.

[42] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal uplatněné stížní námitky důvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[43] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 *a contrario* a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci nebyla náhrada nákladů přiznána, neboť mu v tomto kasačním řízení podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu